

omtrent 100 var et meget passende Tal. Den anden Grund til, at han var enig med Scharling i hans Hovedbetragtning var denne, at det historiske Forhold, som bestaar mellem Repræsentanterne og deres Kredse, bør opretholdes i en noget videre Udstrækning, end sket er ved det foreliggende Forslag. Desuden mente han, at „der ikke var synderlig mange Medlemmer i Tinget, der troede paa, at Forslaget i dets foreliggende Skikkelse, eller i den Skikkelse, hvor Flertallet enedes om det i Fjor, virkelig vilde komme til at gaa igennem. Der fremkom vel ikke egentlig Udtalelser derimod da Sagen var for ifjor; men hvis man lidt mere vilde stifte Fingrene i Jorden og søge at komme til Forstaelse af Stemningen over for Forslaget, troede han, der vilde vise sig at være en meget almindelig Følelse af, at dette Forslag var dødsdødt.“ Men for ham var det det vigtigste, at vi ikke næste Gang skulde gaa til Valg under de nuværende Forhold. Han vilde ganske vist give Forslaget om 137 sin Stemme, hvor lidet Sympati han end havde derfor, hvis det var det Forslag, der bedst var i Stand til at samle begge Rigsdagens Afdelinger om sig. Men skulde det under Sagens videre Gang vise sig, at der vilde være mere Udsigt til ved en anden Ordning at faa de næste Valg holdte under bedre Forhold, vilde han være villig til at støtte et Forslag, som gik i lignende Retning som Scharlings. Hovedsagen var, at de alt for store Kredse bleve delte. Derimod kunde han ikke stemme for en Grundlovsforandring under de nuværende Forhold. Berg udtalte sig ligesom sidst, helst en Grundlovsforandring, men ellers det her foreslaede med mulige Ændringer. Ministeren var villig til at støtte Forslaget i den Retning, hvis der kunde samles Flertal derom. Gad skulde foreløbig ikke udtale sig om de 3 Veje, der kunde gaas. N. Jensen ophlyste om Forfællen mellem de to Forslag i Fjor. Bing holdt paa den store Forøgelse. P. Holm vilde i høj Grad beklage, om dette Forslag ikke skulde finde Naade for Flertallets Øjne.

Med Hensyn til paa anden Naade at skaffe de mest forurettede Retfærdighed, forbeholdt han sig sin Stilling til alt, hvad der fremkom i saa Henseende.

3 Betænkningen, som blev afgiven den 28de Januar 1892, udtaler Flertallet (Bing, Bønløkke, Botker, S. P. Christensen, P. Holm, Høgsbro, Højmark, N. Jensen, Nielsen-Grøn og P. Pedersen) at man slutter sig til Grundtanken, men finder Udførelsen uheldig, fordi Amtsgrensene ere beholdte, og Kredse ere for store i de spredtbeholdte Egne, ligesom ogsaa mange Valgsteder ere uheldige. Udvalget har derfor selv udarbejdet et Forslag, der giver Sjælland en Kreds mere og Sjælland en mindre. Mindretallet (N. Andersen, Dinesen, Gad og J. Scavenius) var principalt stemt for en Grundlovsændring. Dette kunde jo ske ved at forandre Forholdstallet til 1 for 22,000 eller 1 for 25,000, men paa Grund af den uensartede Tilvækst vilde jo Banfælgighederne komme igen. Det heldigste vilde derfor være, at faa Afstemning i større Kredse, ikke altfor store, men som Amt. Stemmegivning bør saa finde Sted i Kommunen, hvorved Spørgsmaalet om Valgsted falder bort af sig selv. Subsidiært foreslaar man en aldeles midlertidig Foranstaltning. Skulde ingen af Delene kunne gennemføres slutter man sig til Regeringsforslaget med et Par mindre Ændringer. Til dette Mindretallets aldeles subsidiære Forslag kan dog J. Scavenius ikke slutte sig, da han ubetinget er imod en Forøgelse til 137 Medlemmer.

Det principale Forslag gik ud paa en Grundlovsændring, hvorefter Folketingsmændenes Antal blev 110. Det subsidiære gav 3 ny i Kjøbenhavn, 2 paa Frederiksberg og 1 i Aarhus.

Ved 2den Behandling (Sp. 2922—3034) udviklede Gad, at Forholdet nu var omtrent som 1 til 22,000, og den midlertidige Foranstaltning gik ud paa at give en ny Kreds, hvor der var det dobbelte deraf, altsaa 44,000. Høgsbro udtalte sig bestemt imod